

Księga Daniela - numer sto cztery

Odślonięcie proroczej zasady: zrozumienie sądów śledczych i wykonawczych w czasach ostatecznych

Jeff Pippenger

2024-02-29

Wprowadzamy w życie regułę proroczą, którą Lew z pokolenia Judy wskazał w swoim dziele odpieczętowania ostatnich sześciu wersetów jedenastego rozdziału Księgi Daniela, w „czasie końca”, w 1989 roku, gdy Związek Radziecki został zmieciony przez tajny sojusz między Ronaldem Reaganem a papieżem Rzymu. Wykazaliśmy, że potrójne zastosowania Rzymu oraz upadek Babilonu identyfikują niewiastę i bestię, którą ona dosiada i nad którą panuje, w siedemnastym rozdziale Księgi Objawienia.

Przedstawienie niewiasty i bestii w rozdziałach siedemnastym i osiemnastym ukazuje postępujący sąd, który Bóg sprowadza na Współczesny Babilon, rozpoczynający się od wkrótce nadchodzącej ustawy niedzielnej i trwający aż do chwili, gdy Michał powstanie i zamknie się czas łaski dla ludzi. Ten okres wyznacza pierwszą część Bożego Sądu Wykonawczego, dokonywanego z domieszką Jego miłosierdzia. Następnie, podczas siedmiu ostatnich plag, Jego sądy nie są już wcale łączone z miłosierdziem. Te dwa etapy są również widoczne w Sądzie Badawczym, który rozpoczął się 22 października 1844 roku. Sąd Badawczy rozpoczął się od badania i osądu zmarłych, a 11 września 2001 roku rozpoczął się sąd badawczy żywych.

Sąd nad żywymi jest również podzielony na dwa okresy; pierwszy rozpoczyna się 11 września 2001 roku, wraz z dochodzeniem i osądem tych, którzy są kandydatami do znalezienia się wśród stu czterdziestu czterech tysięcy, gdyż sąd zaczyna się od domu Bożego. Sąd śledczy nad umarłymi został przeprowadzony jedynie wobec tych, których imiona zostały w pewnym momencie ich życia zapisane w Księdze Żywota. Imiona zmarłych, które były zapisane i zarejestrowane, porównywano następnie z księgą grzechów. Jeśli mieli niewyznane grzechy, ich imiona były usuwane z Księgi Żywota. Sąd śledczy nad żywymi określa się jako rozpoczynający się od domu Bożego, natomiast sąd śledczy nad umarłymi nie wymagał takiego zastrzeżenia.

W sądzie śledczym nad żywymi Słowo Boże dokładnie wskazało, że ów sąd, podczas czasu pieczętowania stu czterdziestu czterech tysięcy, rozpoczął się w Jerozolimie, która jest Kościołem Bożym. Biblia dostarcza drugiego bezpośredniego świadectwa tego faktu.

Albowiem nadszedł czas, aby sąd rozpoczął się od domu Bożego; a jeśli najpierw zaczyna się od nas, jaki będzie koniec tych, którzy nie są posłuszni Ewangelii Bożej? 1 List Piotra 4:17.

Sąd nad żywymi zaczyna się w Jerozolimie, domu Bożym, i ma wyznaczony czas rozpoczęcia. Sąd nad żywymi zaczyna się w Jerozolimie, gdy ten, kto ma kałamarz pisarski, przechodzi przez Jerozolimę i naczy znamieniem mężczyzn i kobiety, którzy wzdychają i płaczą z powodu obrzydliwości popełnianych w kościele, a także w kraju.

Grupa, która nie jest posłuszna ewangelii, zostaje zidentyfikowana w siódmym rozdziale Księgi Objawienia w przeciwstawieniu do stu czterdziestu czterech tysięcy; tam Jan określa ich jako wielką rzeszę. Wielka rzesza reprezentuje grupę żyjących dusz, które są sądzone w okresie sądu nad żywymi, a które nie w pełni były posłuszne Bożemu prawu, ponieważ oddawali cześć w papieskim dniu słońca. Gdy w Stanach Zjednoczonych wkrótce zostanie wprowadzone prawo niedzielne, ci, którzy zostali zapieczętowani przez anioła z kałamarzem pisarskim w dziewiątym rozdziale Księgi Ezechiela, co jest także pieczętowaniem z siódmego rozdziału Księgi Objawienia, zostaną podniesieni jako znak. Wtedy ci, którzy obecnie nie są posłuszni ewangelii, będą rozliczeni z przestrzegania szabatu dnia siódmego.

Ale chrześcijanie minionych pokoleń obchodzili niedzielę, sądząc, że w ten sposób zachowują biblijny sabat; i obecnie są prawdziwi chrześcijanie w każdym kościele, nie wyłączając wspólnoty rzymskokatolickiej, którzy szczerze wierzą, że niedziela jest sabatem ustanowionym przez Boga. Bóg przyjmuje ich szczerą intencję i ich prawość przed Nim. Lecz gdy przestrzeganie niedzieli będzie narzucone prawem, a świat zostanie oświecony co do obowiązku prawdziwego sabatu, wtedy ktokolwiek przekroczy przykazanie Boże, aby posłuchać nakazu, który nie ma wyższego autorytetu niż autorytet Rzymu, tym samym uczci papieża ponad Boga. Oddaje cześć Rzymowi i mocy, która egzekwuje instytucję ustanowioną przez Rzym. Cześć bestii i jej obraz. Gdy ludzie odrzucą instytucję, którą Bóg ogłosił znakiem swojej władzy, a zamiast niej uczczą to, co Rzym wybrał jako znak swej zwierzchności, w ten sposób przyjmą znak wierności Rzymowi — 'znamie bestii'. I dopiero gdy sprawa zostanie w ten sposób jasno przedstawiona ludziom i zostaną postawieni przed wyborem między przykazaniami Bożymi a przykazaniami ludzkimi, wówczas ci, którzy nadal będą trwać w nieposłuszeństwie, otrzymają 'znamie bestii'. Wielki bój, 449.

Chorąży tych, którzy są opieczętowani, jest tym, który wzywa tych, którzy nie są posłuszni ewangelii, do posłuszeństwa.

I w owym dniu pojawi się korzeń Jessego, który stanie jako znak dla narodów; do niego będą się zwracać poganie, a chwalebne będzie miejsce jego spoczynku. I stanie się w owym dniu, że Pan po raz drugi wyciągnie swą rękę, aby odzyskać resztkę swego ludu, która ocalała, z Asyrii i z Egiptu, z Patros i z Kusz, z Elamu, z Sinear, z Chamatu i z wysp morskich. I podniesie znak dla narodów, zgromadzi wygnańców Izraela i rozproszonych z Judy zbierze z czterech krańców ziemi. Izajasza 11:10–12.

Ci, którzy obecnie nie są posłuszni ewangelii, są sądzeni za życia, lecz ich sąd musi nastąpić po sądzie śledczym żyjących stu czterdziestu czterech tysięcy, gdyż mogą zostać ostrzeżeni jedynie, widząc mężczyzn i kobiety z Bożą pieczęcią w czasie kryzysu rychło nadchodzącego prawa niedzielnego.

Dziełem Ducha Świętego jest przekonanie świata o grzechu, o sprawiedliwości i o sądzie. Świat może być ostrzeżony jedynie, widząc tych, którzy wierzą prawdzie, uświęconych przez prawdę, postępujących według wzniosłych i świętych zasad, ukazujących w sposób wzniosły i podniosły wyraźną linię rozgraniczenia między tymi, którzy zachowują przykazania Boże, a tymi, którzy deptają je pod stopami. Uświęcenie przez Ducha wyraźnie zaznacza różnicę

między tymi, którzy mają pieczęć Bożą, a tymi, którzy zachowują fałszywy dzień odpoczynku. Gdy przyjdzie próba, zostanie jasno ukazane, czym jest znamię bestii. Jest to zachowywanie niedzieli. Ci, którzy po usłyszeniu prawdy nadal uważają ten dzień za święty, noszą piętno człowieka grzechu, który zamierzał zmienić czasy i prawo. Bible Training School, 1 grudnia 1903.

Sąd wykonawczy, podczas którego dopełnia się dzieło trzeciego Eliasza, rozpoczyna się wraz z rychłym wprowadzeniem prawa niedzielnego. Obejmuje dwa okresy: w pierwszym okresie sądy Boże są połączone z miłosierdziem wobec tych, którzy teraz nie są posłuszni ewangelii, po czym następuje siedem ostatnich plag, wylanych bez miłosierdzia.

„Czas łaski nie będzie już długo trwał. Teraz Bóg cofa swoją powstrzymującą rękę z ziemi. Od dawna przemawia do mężczyzn i kobiet przez działanie swojego Ducha Świętego; lecz nie dali posłuchu temu wezwaniu. Teraz przemawia do swego ludu i do świata przez swoje sądy. Czas tych sądów jest czasem miłosierdzia dla tych, którzy jeszcze nie mieli sposobności poznać, czym jest prawda. Pan z czułością na nich spojrzy. Jego serce pełne miłosierdzia jest poruszone; Jego ręka wciąż jest wyciągnięta, by ratować. Wielkie rzesze zostaną przyjęte do bezpiecznej owczarni — ci, którzy w tych ostatnich dniach po raz pierwszy usłyszą prawdę.”
Review and Herald, 22 listopada 1906.

Ci, którzy nie są posłuszni Ewangelii, to „inne owce”, które Jezus obiecał zawołać, i usłyszą Jego głos, gdy ich zawoła.

Mam też inne owce, które nie są z tej owczarni: te również muszę przyprowadzić i usłyszą mój głos; i będzie jedna owczarnia i jeden pasterz. Jana 10:16.

„Głos”, który słyszą, to drugi „głos” z osiemnastego rozdziału Objawienia, który donośnie woła wobec wkrótce nadchodzącego prawa niedzielnego, kiedy wyrok nad wielką nierządnicą zostanie podwojony, gdyż napełniła do pełna swój kielich grzechu w czasie próby.

Prorok mówi: 'Widziałem innego anioła zstępującego z nieba, mającego wielką moc; a ziemia zajaśniała od jego chwały. I zawołał donośnie potężnym głosem, mówiąc: Babilon wielki upadł, upadł i stał się siedliskiem demonów' (Objawienie 18:1, 2). Jest to samo poselstwo, które zostało przekazane przez drugiego anioła. Babilon upadł, 'ponieważ napoił wszystkie narody winem zapalczywości swego nierządu' (Objawienie 14:8). Cóż to za wino? — Jego fałszywe nauki. Dał światu fałszywy Sabat zamiast Sabatu czwartego przykazania i powtórzył kłamstwo, które Szatan po raz pierwszy powiedział Ewie w Edenie — o naturalnej nieśmiertelności duszy. Wiele pokrewnych błędów rozpowszechnił szeroko i daleko, 'nauczając nauk, które są przykazaniami ludzkimi' (Mateusza 15:9).

Gdy Jezus rozpoczął swoją publiczną działalność, oczyścił Świątynię z jej świętokradczego zbezczeszczenia. Wśród ostatnich aktów Jego działalności było drugie oczyszczenie Świątyni. Tak też w ostatnim dziele dla ostrzeżenia świata do kościołów kierowane są dwa odrębne wezwania. Poselstwo drugiego anioła brzmi: „Upadł, upadł Babilon, to wielkie miasto, ponieważ napoił wszystkie narody winem gniewu swego nierządu” (Objawienie 14:8). A w głośnym okrzyku poselstwa trzeciego anioła słyhać z nieba głos mówiący: „Wyjdźcie z niego,

ludu mój, abyście nie byli uczestnikami jego grzechów i aby was nie dotknęły jego plagi. Gdyż jego grzechy dosięgły aż do nieba, a Bóg wspominał jego nieprawości” (Objawienie 18:4, 5).
Wybrane poselstwa, księga 2, 118.

Wraz z rychłym wprowadzeniem prawa niedzielnego w Stanach Zjednoczonych rozpocznie się postępujący sąd wykonawczy nad Współczesnym Babilonem, a ostatnia faza sądu nad żywymi zacznie się, gdy te dwa sądy będą się nakładać. Dzieło trzeciego posłańca, który przygotowuje drogę Posłańcowi Przymierza, przedstawia dzieło w czasie sądu nad żywymi, który rozpoczął się 11 września 2001 roku i zakończy się, gdy ostatni spośród tych, którzy obecnie nie są posłuszni ewangelii, usłyszą drugi głos z osiemnastego rozdziału Apokalipsy i wyjdą z Babilonu. To dzieło wskazuje na oczyszczenie i przesianie świątyni stu czterdziestu czterech tysięcy na początku posługi posłańca przygotowującego drogę, a następnie na przesianie i oczyszczenie świątyni wielkiej rzeszy pod koniec posługi posłańca, który przygotowuje drogę dla Posłańca Przymierza.

Gdy wkrótce zostanie wprowadzone prawo niedzielne, powtórzy się przejaw mocy Bożej, który miał miejsce w dniu Pięćdziesiątnicy.

Nikt z nas nigdy nie otrzyma pieczęci Bożej, dopóki nasze charaktery noszą na sobie choć jedną skazę lub plamę. Do nas należy naprawienie wad naszych charakterów i oczyszczenie świątyni duszy z wszelkiego skalania. Wtedy spadnie na nas późny deszcz, jak wczesny deszcz spadł na uczniów w Dniu Pięćdziesiątnicy. . . .

Co czynicie, bracia, w wielkim dziele przygotowania? Ci, którzy jednoczą się ze światem, przyjmują światowe piętno i przygotowują się na znamię bestii. Ci, którzy nie ufają sobie, korzą się przed Bogiem i oczyszczają swoje dusze przez posłuszeństwo prawdzie — ci przyjmują niebiańskie piętno i przygotowują się na pieczęć Bożą na swoich czołach. Gdy dekret zostanie wydany i pieczęć zostanie odcisnięta, ich charakter pozostanie czysty i nieskalany na wieczność. Świadectwa, tom 5, 214, 216.

Właśnie tutaj można natknąć się na pozorną rozbieżność w Słowie proroczym, choć nie ma takiej potrzeby. W dniu Pięćdziesiątnicy, za czasów uczniów, poselstwo, które zostało obdarzone mocą, nie zostało zanesione poganom, czyli tym, którzy nie są posłuszni ewangelii w obliczu rychło nadchodzącej ustawy niedzielnej. Poselstwo, które zostało obdarzone mocą w dniu Pięćdziesiątnicy, zostało skierowane do starożytnego Izraela, który przez kolejne trzy i pół roku wciąż znajdował się w swoim ostatecznym okresie próby.

Siedemdziesiąt tygodni wyznaczono dla twojego ludu i dla twojego świętego miasta, aby doprowadzić do końca występki, położyć kres grzechom, dokonać pojednania za nieprawość, wprowadzić wieczną sprawiedliwość, zapieczętować widzenie i prorocтво oraz namaścić Najświętsze. Daniela 9:24.

Poselstwo, które otrzymało moc w dniu Pięćdziesiątnicy, nie miało być zanesione tym, którzy nie byli posłuszni ewangelii, aż do ukamienowania Szczepana w roku 34. Siostra White często wskazuje na ten fakt.

Wtedy rzekł anioł: 'Potwierdzi przymierze z wieloma na jeden tydzień [siedem lat]. Przez siedem lat po tym, jak Zbawiciel rozpoczął swoją służbę, ewangelia miała być głoszona szczególnie Żydom; przez trzy i pół roku przez samego Chrystusa, a potem przez apostołów. 'W połowie tygodnia sprawi, że ofiara i dar ofiarny ustaną.' Daniel 9:27. Wiosną roku 31 n.e. Chrystus, prawdziwa ofiara, został złożony na Kalwarii. Wtedy zasłona świątyni rozdarła się na dwoje, ukazując, że świętość i znaczenie służby ofiarniczej ustały. Nadszedł czas, aby ziemski ofiara i dar ofiarny ustały.

Ów jeden tydzień — siedem lat — zakończył się w r. 34 n.e. Wtedy przez ukamienowanie Szczepana Żydzi ostatecznie przypieczętowali swoje odrzucenie ewangelii; uczniowie, którzy wskutek prześladowań rozproszyli się po świecie, „szli wszędzie, głosząc słowo” (Dz 8,4); a wkrótce potem nawrócił się Szaweł, prześladowca, i stał się Pawłem, apostołem pogan. Tęsknota wieków, 233.

Poselstwo, które otrzymało moc w dniu Pięćdziesiątnicy, pięćdziesiąt dni po zmartwychwstaniu Chrystusa, współgra z ustawą niedzielną, wedle której ewangelia wzywa inne owce Chrystusa do wyjścia z Babilonu; jednak dopiero trzy i pół roku po ukrzyżowaniu Żydzi „przypieczętowali swoje odrzucenie ewangelii”, a poselstwo wtedy zostało skierowane do pogan, czyli do tych, którzy wówczas nie byli posłuszni ewangelii. Pozorną sprzeczność potęguje stwierdzenie, że w roku 34 n.e. Żydzi przypieczętowali swoje odrzucenie ewangelii, ponieważ Siostra White twierdzi inaczej.

„Ponieważ cały system obrzędowy był symbolem Chrystusa, nie miał wartości poza Nim. Gdy Żydzi przypieczętowali odrzucenie Chrystusa, wydając Go na śmierć, odrzucili wszystko, co nadawało znaczenie świątyni i jej służbie. Utraciła ona świętość. Była skazana na zniszczenie. Od tego dnia ofiary i związana z nimi służba stały się bez znaczenia. Podobnie jak ofiara Kaina, nie wyrażały wiary w Zbawiciela. Zabijając Chrystusa, Żydzi w istocie zniszczyli swoją świątynię. Gdy Chrystus został ukrzyżowany, wewnętrzna zasłona świątyni rozdarła się na dwoje od góry do dołu, co oznaczało, że wielka ostateczna ofiara została złożona, a system ofiarniczy na zawsze dobiegł końca.” Pragnienie wieków, 165.

Czy Żydzi przypieczętowali swoje odrzucenie ewangelii podczas ukamienowania Szczepana czy podczas ukrzyżowania Chrystusa? Ta pozorna sprzeczność jest powiązana z pozorną sprzecznością dotyczącą utożsamiania objawienia mocy Bożej w dniu Pięćdziesiątnicy ze zbliżającym się prawem niedzielnym.

Zamierzamy wyjaśnić tę pozorną sprzeczność w następnym artykule, ale pragnę przypomnieć, że cel tych rozważań opiera się na fakcie wskazanym przez proroków: laodycejski lud Boży w dniach ostatecznych nie rozumie sądu. Poświęciliśmy czas na omówienie różnych okresów i celów sądu, aby jasno zobaczyć, jak sąd śledczy i sąd wykonawczy znajdują swój punkt wspólny we wkrótce nadchodzącej ustawie niedzielnej. Aby dostrzec objawienie związane z pozornymi sprzecznościami, które właśnie poruszyliśmy, należało omówić te elementy.

Będziemy kontynuować to badanie w następnym artykule.

Katolicy rzymscy przyznają, że zmiany w kwestii Sabatu dokonał ich Kościół, i przytaczają właśnie tę zmianę jako dowód najwyższej władzy Kościoła. Oświadczają, że obchodząc pierwszy dzień tygodnia jako Sabat, protestanci uznają jej władzę stanowienia prawa w sprawach boskich. Kościół rzymski nie zrezygnował ze swojego roszczenia do nieomyślności; a kiedy świat i kościoły protestanckie przyjmują fałszywy Sabat jej autorstwa, odrzucając zarazem Sabat Jehowy, w istocie uznają to roszczenie. Mogą przytaczać autorytet na poparcie tej zmiany, lecz błędność ich rozumowania łatwo dostrzec. Papista jest dość bystry, by widzieć, że protestanci sami się zwodzą, dobrowolnie zamykając oczy na fakty w tej sprawie. W miarę jak instytucja święcenia niedzieli zyskuje przychylność, on się raduje, przekonany, że ostatecznie sprowadzi to cały protestancki świat pod sztandarem Rzymu.

Zmiana szabatu jest znakiem lub znamieniem autorytetu Kościoła rzymskiego. Ci, którzy rozumieją wymogi czwartego przykazania i wybierają święcić fałszywy szabat zamiast prawdziwego, oddają tym samym cześć tej władzy, która jako jedyna to nakazuje. Znamieniem bestii jest papieski szabat, który został przyjęty przez świat zamiast dnia wyznaczonego przez Boga.

Jednak czas przyjęcia znamienia bestii, określony w prorocctwie, jeszcze nie nadszedł. Czas próby jeszcze nie nadszedł. Są prawdziwi chrześcijanie w każdym kościele, nie wyłączając Kościoła rzymskokatolickiego. Nikt nie jest potępiony, dopóki nie otrzymał światła i nie poznał obowiązku czwartego przykazania. Ale gdy zostanie wydany dekret nakazujący przestrzeganie fałszywego sabatu i gdy głośne wołanie trzeciego anioła ostrzeże ludzi przed oddawaniem czci bestii i jej obrazowi, linia zostanie wyraźnie nakreślona między fałszem a prawdą. Wtedy ci, którzy nadal będą trwać w nieposłuszeństwie, otrzymają znamię bestii na czołach albo na rękach.

Szybkimi krokami zbliżamy się do tego okresu. Gdy kościoły protestanckie połączą się z władzą świecką, aby podtrzymać fałszywą religię, za sprzeciwianie się której ich przodkowie cierpieli najokrutniejsze prześladowania, wtedy papieski sabat zostanie narzucony połączoną władzą kościoła i państwa. Nastąpi narodowa apostazja, która doprowadzi jedynie do narodowej ruiny. Bible Training School, 2 lutego 1913.